

MINNINGARORÐ

Minningarorð um Boga Emil Olsen, Miðvági

**Føddur 2. Januar 1976
Deyður 12. Juli 2013**

Tað kom dátt við, at Bogi, mín góði vinur, ikki er millum okkum meir. Alt hendi so skjótt og óvæntað. Mær kemur í hug orðtakið, eingin veit á morgni at siga, hvar ein á kvøldi gistir. Bogi var júst komin úr Havn, tá ið hann kom inn til mín, og so hendi tað, sum ikki má henda, hann small um og doyði.

Bogi og eg vóru vinmenn, og plagdi hann javnan at gista hjá mær. Eg royndi at taka mær av honum, so frægt sum eg dugdi. Vit vóru annars grannar í fleiri ár. Hann hevði trupulleikar við tí váta slagnum og kanska øðrum við, men Bogi var ein vinsælur, raskur og sterkur maður. Hann var sera arbeidssamur, og sigldi hann við ymiskum skipum, og hansara partur lá ikki eftir. Hann sigldi í fleiri ár við trolarunum, Jaspis og Ametyst. Hann var væl dámdur av skipsfeløgum sínum, og tað kom okkum øllum dátt við, at hann ikki er millum okkum meir. Hann plagdi eisini at ganga á fjall í Nýpini, hoyggja og velta. Men vit ráða ikki altíð fyri lívi og lagnu okkara. Áðrenn vit vita av, kann deyðin trína inn um dyrnar, og vit hava ilt við at koma víðari. Serliga tungt er

hetta fyri mammuna, pápan og systkini. Tey royndu eisini hvør á sín hátt at taka sær av Boga og sýna honum umsorgan og kærleika. Men tað var, sum um hann ikki megnaði at fóta sær, freistingarnar vóru ov nógvar.

Bogi er farin. Men vit trúgva á ein góðan og miskunnsaman Gud, ið ikki havnar nøkrum av okkum, men tekur í hendur okkara og leiðir okkum heim hagar, betri er at vera. Hesin veruleiki er mín vón og troyst í sorgini, og eg biði eftir, at Harrin má ugga og styrkja foreldrini, Hallgerð og Sólberg. Vit eru í vanda, hvar vit so ferðast, og deyðin spyr ikki um aldur, men kann eisini koma til tey í bestu árum.

Tað er, sum um ein steðgar upp, tá eins besti vinur doyr, og ein hugsar um, hvussu stutt lívið í grundini er. Tað er, sum tað stendur í Halgubók, vit eru ein roykur, ið hvørvur eins og skuggatám. Bogi hevði nógvar vinir, og minnast teir hann eisini við tøk og virðing, nú hann er farin.

Ærað veri minnið um Boga, mín góða vin!

Finnbjørn

KJAK

Midjord, Midjord

- tú gert tær ónáðir og stríð av mongum

Tórbjørn Jacobsen,
virkandi borgarstjóri

Fuglfirðingurin Niels Midjord, sum ikki er fremmandur um okkara leiðir, á Glyvrum, hugleiðir í Dimmalætting hóskvøldið í vikuni sum fór, um ymisk viðurskifti Skálafjørðinum og serstakliga Runavíkar kommunu viðvíkjandi.

Ítøkiliga orsøkin til at hann er farin í blekkhúsið er stóra útbýggingin, sum laksavirkið Bakkafrost hevur ætlanir um at fara undir á Bakka á Glyvrum í tíðini sum kemur. Hann byrjar greinina við at taka aftur í aftur tað, sum E. Mercedes Gunnleygsdóttir hevur sagt í postsovjetiskum vinnuherðindum, og sum hon nú ætlar at fremja umvegis sín fólkavalda tingsess. Í stuttum hevur hon ítøkiligar ætlanir um at skerja vinnufrælsið í Føroyum. Støðan hjá vinnumálaráðharranum, Jóhan Dahl, er hin øvuta, men kortini sigur Midjord, at hann skilir bæði sjónarmiðini, og at bæði helst hava grein í sínum máli(?).

Niels Midjord tekur serliga tvey mál upp í greinini. Vistskipanina í Skálafjørðinum og vatnspurningin hjá Runavíkar kommunu. Tónin í báðum førum ber boð um, at hann ikki heldur, at fleiri vinnuútbýggingar kunnu gerast um okkara leiðir, fjørðurin tolir tað ikki, og kommunan er í vatntroti, vit skuldu harvið sambært Nielsi verið komin at øllum mørkum, hvat menning og vøkstri viðvíkir á ídnaðarliga økinum. Ein trupul støða, tá ið at kalla alt lív á landi kring fjørðin er komið av fjørðinum - úr fjøruni og niðaneftir. Tað hava ikki verið almennir stovnar, sum hava hjúklað um menningina higartil, tí fegnast vit ovurmikið, hvørja ferð tað eydnast vinnuni at vaksa um tørvin á arbeidsmegi, og at vaksa í sær sjálvari, sum í hesum førinum á Glyvrum.

Greiningin av Skálafjørðinum er á mangan hátt røtt í

greinini, fjørðurin er langur, gått er fyri fjardarmunnan og orsakað av amfidromisku streymviðurskiftunum við Føroyar er ongin sjóvarfalsstreymur á fjørðinum. Hann kundi eisini nevnt, at fjørðurin er vardur fyri øllum ættum. Júst hesar orsøkirnar eru allar fjardarinnar unikka potentiali. Hetta sá Tróndur í Gøtu fyri túsund árum síðani, bretar fyri nærum tryfjerðingsöld síðani og nógv onnur fyri tað og síðani, og hesi verða fleiri í tíðini sum liggur fyri fótum okkara í hini ókendu framtíð. Niels er kortini bangin um vistfrøðina, nú alirisin á Bakka so skynsamiliga fer undir at miðsavnar og rationalisera sítt virksema. Kommunan hevur sum so onki við tað at gera, vit medvirka bara í karmaprosessini, men ein fyrirøk, sum kappast dag og dagliga á heimsmarknaðinum við matvørum, má til eina og hvørja tíð liggja í broddi fylkingar, á táknum, serliga móttvegis kappingarneytunum uttanfyri landoddarnar, og eg havi varhugan av, at leiðslan á Glyvrum hevur skilt hetta og handlar so vísiliga út frá treytum, sum í altjóða handli støðugt flyta seg eftir eini optimerandi rás.

Niels fabulerar um eitt mikið vaksandi útlát eftir útbýggingina, sum fer at gera tað, at vistskipanin í fjørðinum ikki hórar undan. Nú eri eg hvørki lív-ella vistfrøðingur, men kortini átti hann, sum setir fram slíkar hypotesir, at komið við nágreiniligum tølum og virðum sum pógva uppáhaldið. Dómadagsprofeti'ina. Annars er alt bara vát krút. Eitt virki, sum framleiðir heimsins bestu matvøru, sum er skrásett í keyppsskalanum, og sum illa fær yvirливаð uttan ein grønna profil, byggir sjálvsagt eftir teimum treytum, sum finnast í myndugleikakrøvunum og helst omanfyri tað. Fyri sínar egnu sakir eisini, og Niels eigur als ikki at missa náttarsvøvnin av hesum. Tøknin hevur fyrir langari tíð síðani loftað avleiddum viðurskiftum sum hesum.

Síðani bekymrar Niels seg um vatnviðurskiftini í Runavíkar kommunu. Hann rør framundir at vit, longu sum er, nóg illa megna at veita vatn til borgararnar og virkini í kommununi,

hvør skal siga, hetta nýggja virkið á Bakka og aðrar møguligar útbýggingar koma at liggja í vatntroti. Man skuldi næstan hildið, at maðurin var sendur í býin fyrir at blackmaila Runavíkar kommunu. Okkurt er, ið drívur hann. Veruleikin er kortini, at støðan er góð viðvíkjandi vatni um okkara leiðir, stóru virkini, sum sjálvsagt eru sannir vatnslúkar, hava ikki mist ein arbeidstíma orsakað av vatntroti, og húsarhaldini hava heldur ongan trupulleika havt. Kortini hava vit tikið avgerð um at framtidartryggja Runavíkar kommunu, hvat vatnveiting viðvíkur, og ætlanin er at brúka 35 milliónir krónur til eina ætlan, sum verður ivaleysa munagóð í áratiggju framtíð, eisini til ta menning og tann vøkstur sum fer at koma í vinnu og fólkaøkstri. Farið er undir verkætlanina at veita vatn yvir um fjørðin, av Skála yvir á Glyvrum og haðani niðan í brunnarnar omanfyri bygdina í Saltangará – omanfyri býin. Um eini 2-3 ár skuldi verið komið á mál við hesum átaki, og tí eigur Niels Midjord heldur ikki at missa náttarsvøvnin av hesum til "høvið" uppfunna trupulleika.

Tað er frábært, at onkur dítar sær til at vera við í samfelgsins orðaskifti, kortini hevði tað sœmt seg at eftirkannað uppáhaldið bara eitt lítið vet betri, enn Niels Midjord hevur gjørt tað í hesum førinum. Hetta líkist meiri eini kamufleraðari vendetta til fyrimunar fyrir onkran annan, enn eitt soburt íkast til kjak um eitt fløvandi vinnuátak á Glyvrum. Vit fegnast um tann góða lutin, at útboðið til arbeidsmegina er vaksandi í økinum, og tað gera vit eisini, tá ið tað grør um gangandi fót í Fuglafirði og í Klaksvík.